

skab og intet som helst andet. Den højtærede Finansminister talte før i en Replik til min Partifælle om de kloge Høns. Ja, det er jo altid saadan, at bagefter kommer de kloge Høns. Og den Tale, som den nuværende Finansminister holdt i Landstinget den 14. Februar 1908 var jo i Virkeligheden ogsaa, kan man godt sige, Bagklogskab.

For Resten forekommer det mig ikke, at den Kritik, den højtærede Finansminister da rettede mod Loven, var ret meget værd. For den højtærede Finansminister begyndte med at sige, at han vilde slutte sig til Lovforslaget og stemme for det. Men den 14. Februar 1908 var jo Spørgsmaalet i Virkeligheden afgjort, og det var jo let købt, kan jeg godt sige, paa det Tidspunkt at rejse Kritik mod Lovforslaget. Spørgsmaalet var i Virkeligheden afgjort, det var noget, alle vidste. Alle vidste, at Finansudvalget havde givet sin Tilslutning, og at Loven paa det Tidspunkt var enstemmig vedtagen her i dette Ting, og det er jo da noget, der siger sig selv, at selv om der havde været Grund til Kritik, vilde det ikke i mindste Maade have nyttet, at den højtærede Finansminister paa det Tidspunkt kom med den. Derimod vilde det have nyttet, hvis den højtærede Finansminister var kommen med sin Kritik paa et tidligere Tidspunkt (*Finansministeren*: Inden den Dag, Lovforslaget kom til Landstinget?) Hvor var den højtærede Finansminister i Dagene fra den 8. til den 10. Februar 1908? Hvorfor krøb den højtærede Finansminister da i Ly ligesom Høns, indtil Uvejret driver over? Hvorfor stillede han sit Lys under en Skæppe? Hvis Bankgarantiloven var saa forkastelig, hvorfor greb han da ikke ind straks? Det ærede Medlem er Medejer af et stærkt udbredt og indflydelsesrigt Blad i København og plejer let at kunne finde Vej til dette Blads Spalter. Hvorfor skrev han da ikke den Gang og imødegik den efter hans Mening, som det synes, uheldige og forkastelige Betragtning, som fremkom i dette Blad?

Det vil ikke være uden Interesse at se, hvorledes „Politiken“ paa det Tidspunkt saa paa Forholdene. „Politiken“ skrev den 9. Februar i en Leder, der hed „Banksituationen“ — jeg maa maaske med den fungerende Formands Tilladelse oplæse det —: „Der udkræves nu en bestemt og kraftig Handling af dem, der formaa at standse Strømmen, inden mere, end der allerede er fældet, hvirvles over Ende.

Skulde Grundejerbankens Fald følges af endnu en Bankstandsning — og hvilken Bank vil vel nu kunne modstaa et pludseligt Angreb paa dens Midler —, ere vi inde i det ganske uberegnelige.“ Senere tilføjes der: „Situationen er alvorlig, og de Forhandlinger, som i Dag skulle føres, ere af største Vigtighed. Med Rette er Finansministeren inddraget i Forhandlingerne“. Til Slutning skriver „Politiken“: „Finansministerens og de 4 Hovedbankers Forhandlinger i Dag maa kunne føre til en Beslutning, der sikrer, at de københavnske Banker alle i Morgen kunne aabne med Tillid fra det store sparende Publikums Side“. Det var „Politiken“s Krav i de Dage. Hvorfor imødegik den højtærede Finansminister ikke dette Krav, som her rejstes af „Politiken“, og som for øvrigt paa det Tidspunkt rejstes enstemmig af Pressen her i København? Den 10. Februar 1908 havde „Politiken“ en anden Artikel med Ros over Bankgarantien, og „Politiken“ pralede med at være den, som havde udsendt den første glædelige Efterretning om denne Bankgaranti. Den 10. Februar 1908 var der en Leder i „Politiken“, der hed „Garantien“, og der stod i denne Leder: „Meddelelsen om det ekstraordinære Skridt, som Finansministeren i Forventning om Lovgivningsmagtens Billigelse i Gaar har taget i Fællesskab med de københavnske Hovedbanker, vil vække almindelig Billigelse“.

Naturligvis kunde „Politiken“ ikke undlade ved samme Lejlighed, da den var en politisk Modstander af Vilhelm Lassen, at aflevere en Spydighed til ham. Der tilføjes derfor: „Det er umuligt at overse, at Finansministeren holdt sig passiv akkurat 2 Dage for længe, og at Bankerne indtog en Holdning, der var værre end Passivitet“. (*Birck*: Hvilket Fæ skrev det?) Ja, maaske har det været det ærede Medlem fra Holbæk (Rode), men jeg tør virkelig ikke kalde ham et Fæ. Men det har altsaa staaet i „Politiken“ i ledende Artikler, og jeg antager, at den højtærede Finansminister, der er Udgiver af „Politiken“ — (Afbrydelse) . . . Naa, han er altsaa ikke Udgiver, men Medejer — læser dette Blad med megen Interesse og sikkert har læst det i de Dage.

Nej, Sagen var jo den, at der i de Dage var Panik i København. Jeg husker godt det Indtryk, man fik i de Dage, naar man kom til Forretningsfolk i København. Jeg mindes, hvilket knugende Tryk der var hvilede over dem, hvilken Frygt der var